

AMARANT OP EEN GRIJZE HAARDOS: PAUL DELVAUX IN LLN.

De stationschef schildert. Gelukkig hij die aan het papier en schildersdoek zijn dromen vrij kan toevertrouwen zodra de amarantkleurige kepie is opgeborgen.

De schilder wordt stationschef. Dat is ongetwijfeld uitzonderlijk voor iemand die de pensioengerechtigde leeftijd reeds een eind voorbij is gestoomd en het is nog opmerkelijker voor een kunstenaar die al op zevenjarige leeftijd, vóór zijn kunstenaarsroeping, ervan droomde ooit de baas te worden van het station Ottignies.

Voor sommigen worden dromen ook wel eens werkelijkheid. Daarvan is de beroemde Paul Delvaux het sprekende en meest sympathieke voorbeeld. Als spoorwegschilder bij uitstek werd deze tenor van de Belgische kunst op 28 november '84 tot erestationschef benoemd te Ottignies-Louvain-la-Neuve, op hetzelfde moment dat het universiteitsstation als permanente tentoonstelling gaat fungeren met de spoorwegdoeken van de erechef. Natuurlijk gaat het om fotografische reproducties van zijn werken, 24 in kleur en 3 in wit/zwart, waarvan de originelen toebehoren aan de stichting Paul Delvaux alsmede aan enkele musea en aan privéverzamelingen. De schilder kwam aan met geruite hoed — de Alma Mater glom die dag onder een kwistige regenbui — en nam enkele uren later de trein naar Veurne, getooid met gouden strepen en schuilend onder de klep van zijn gloednieuwe kepie, waarvan het rood, donkerblauw en goud uitermate goed uitkwamen op zijn witgrijze haardos.

(vervolg p. 13)

Deze symbolische verwezenlijking van een tachtigjarige droom is het werk van de stichting Michel Woitrin. Dit is de vereniging die zich bezig houdt met de «financiering van realisaties en projecten die bijdragen tot de verbetering van het stedelijk leefmilieu en de socio-culturele animatie in de universiteitswijken van Louvain-la-Neuve en «Louvain-en-Woluwe».

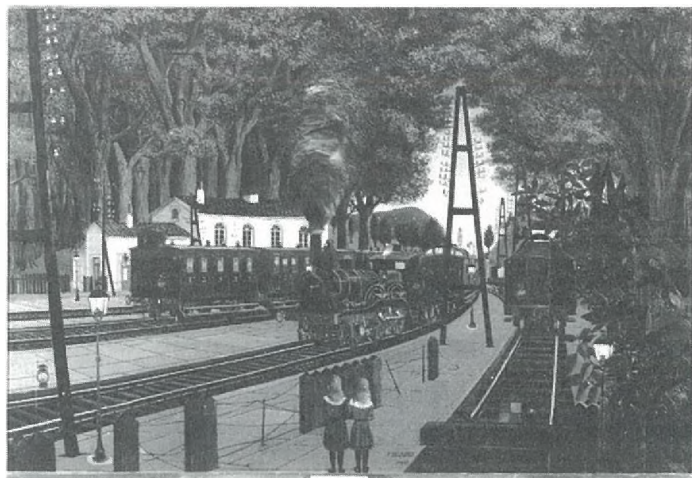
Michel Woitrin, op 1 oktober benoemd tot past-administrateur-generaal aan de UCL, heeft van 1972 tot 1979 de overheveling geleid van de Franstalige sectie van de Leuvense universiteit naar LLN. Deze paddestoelstad, opgericht op 800 ha van de gemeente Ottignies en de medische wijk, ingeplant op 60 ha van de Woluwevallei, werden geboren in zijn bureau onder de dynamische impuls van de econoom-rechtskundige.

De stichting die zijn naam draagt doet de aktie alle eer aan en is vast besloten op de ingeslagen weg verder te gaan.

De doctores honoris causa die door de universiteiten worden onthaald, dragen tijdens de plechtige zitting de toga, de baret en het doctoraatsdiploma die hun titel symboliseren. De stationschef honoris causa van LLN ontving uit ministerhanden de kepie, het fluitje en het diploma die tot zijn graad behoren. Na de permanente expositie, aangenaam contrasterend met zoveel beton, plechtig te hebben geopend, liet de chef zich «zijn personeel» voorstellen en beantwoordde de redevoering met een bewogen woord van dank. Op de terugreis huiswaarts kwam de stationschef van Brussel Noord (misschien zelf ook wel schilder in de vrije uurtjes) zijn nieuwe collega die zijn beroep eer aandoet, in alle intimiteit gelukwensen. En de kunstenaar bleek zijnerzijds alle eer die hem werd aangedaan zeer oprecht te waarderen.

Deze sympathieke gebeurtenis die veraf stond van alle gebruikelijke academische tradities en de uitzonderlijke benoeming is veel meer dan een blijk van vriendschap. De gereproduceerde werken in het station van LLN zijn gedateerd van 1922 tot 1978. Als dat geen bewijs van trouw is aan het spoor en wat een standvastigheid in deze verbazende passie! Dat verdiende een fikse tik van de kepie.

En het station, het meest «wijze» van het land volgens de public relations van de «univ», is ook het meest paradoxale geworden door de nieuwe sfeer van een vervlogen spoorwegwereld die de hedendaagse strakke structuur van het stationscomplex siert. LLN behoort aldus eens te meer tot de uitzonderingen. Maar dat houdt er het leven in, is het niet «chef»?

AMARANTE SUR CHEVEUX BLANCS: PAUL DELVAUX A LLN

Le chef de gare fait de la peinture. Heureux homme qui confie au papier ou à la toile ce qu'il rêve et projette une fois rangé son képi amarante!

Le peintre devient chef de gare. C'est sans doute exceptionnel, passé l'âge officiel de la retraite, et d'autant plus émouvant pour un artiste qui, à 7 ans, avant qu'éclate sa vocation, rêvait d'être un jour le patron de la gare d'Ottignies!

Rêve pour rêve, l'imaginaire devient parfois réalité. Le très célèbre Paul Delvaux en est l'exemple le plus sympathique. Peintre du chemin de fer par excellence, ce ténor de l'art belge a été nommé le 28 novembre 84 chef de gare d'honneur d'Ottignies-Louvain-la-Neuve, en même temps que la gare universitaire devenait exposition permanente des œuvres ferroviaire de son chef d'honneur. Reproduction des œuvres, bien sûr, 24 fois en couleurs et trois fois en noir et blanc, dont les originaux appartiennent à la Fondation P. Delvaux, à des musées et à des collections privées.

Venu couvert d'un chapeau pied de poule, car il pleuvait sur l'Alma Mater, le peintre a repris quelques heures plus tard le train pour Furnes sous les galons et la visière de son couvre-chef (de gare) nouveau, qui tranche particulièrement bien, en rouge, or et bleu foncé, sur une chevelure immaculée.

Cette réalisation symbolique d'un rêve octogénaire est l'œuvre de la Fondation Michel Woitrin, association qui entend «financer la réalisation de projets contribuant à la qualité de la vie urbaine et à l'animation socioculturelle sur les sites de l'université à Louvain-la-Neuve et à Louvain-en-Woluwe».

Michel Woitrin, devenu le 1er octobre past-administrateur général de l'UCL, a mené de 1972 à 1979 le déménagement de la section francophone de l'Université de Louvain.

La ville champignon dressée sur 800 hectares de la commune d'Ottignies et le site médical implanté sur 60 hectares de la vallée de la Woluwe ont pris naissance dans son bureau, sous son impulsion dynamique d'économiste — juriste. La Fondation qui porte son nom rend hommage à son action et compte poursuivre dans la même ligne.

Les docteurs honoris causa reçus par les universités portent en séance solennelle la toge, la toque et le parchemin qui symbolisent leur nomination. Le chef de gare honoris causa de LLN a reçu des mains ministérielles le képi, le sifflet et le diplôme qui correspondent à son grade. Après avoir ouvert solennellement l'exposition permanente qui «débétonise» la gare universitaire, le nouveau chef s'est fait présenter «son personnel» et a répondu aux allocutions par un remerciement ému.

Au retour, pour l'aider à trouver la correspondance vers son refuge côtier, le chef de gare de Bruxelles-Nord (qui est peut-être peintre à ses heures) est venu congratuler dans l'intimité ce nouveau collègue qui fait honneur à la profession et semble, si l'on en juge bien, apprécier lui aussi l'honneur qui lui est fait.

Manifestation bien sympathique, à cent lieues des pompes académiques traditionnelles, cette nomination exceptionnelle est plus qu'un signe d'amitié. Les œuvres reproduites dans la gare de LLN sont datées de (tenez-vous bien) 1922 à 1978. Quelle fidélité au rail, quelle constance dans cette passion étonnante! Cela méritait un fameux coup de képi! Quant à la gare, la plus «savante» du pays, selon le public relations de l'univ, elle est devenue aussi la plus paradoxale, toute décorée d'un chemin de fer ancien dans ses structures contemporaines. On ne sort vraiment pas de l'exception. Mais c'est très bien ainsi, n'est-ce pas, «chef»?

A LLN, 62 voies s'ajoutent aux 3 que compte la gare.

